

Men det er jo slet ikke Tilfældet, at dette Forslag giver det samme, som det man kom til i 1897. Der er jo en hel Mængde Punkter, hvor den højtærede Finansminister ikke er gaaet nær saa vidt, som Venstre den Gang vilde gaa. Jeg kunde nævne en hel Del, men skal ikke trætte ved at nævne mange og skal kun henholde mig til nogle af de Punkter, som allerede ere fremhævede af det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard). Det ærede Medlem nævnedes saaledes med Hensyn til Tolden paa Nødvendighedsartikler, at i 1897 vilde Folketinget have Risengryn og Rismel helt frit ind, medens den højtærede Finansminister nu sætter den til 1 Øre pr. Pd. Det er underligt at høre en Mand som det ærede Medlem for Slagelse (Lange), der jo er Højremand, udtale, at han deri var enig med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) — han talte ganske vist kun paa sine egne Vegne, sagde han —, at man ganske sikkert kunde gaa til langt større Nedsættelser paa Finanstolden end foreslaaet af Finansministeren, og det samme gjaldt med Hensyn til Tolden paa Raa- og Hjelpestoffer. Det er dog mærkeligt at høre en Højremand staa op i Tinget og sige, at han ønsker langt større Nedsættelser i Finanstolden og langt større Nedsættelser i Raa- og Hjelpestoffer, end Venstres Finansminister foreslaar. Der kunde nævnes en hel Del Punkter, hvor man gik betydeligt videre i 1897. Hvad angaar Frugtolden, som har været saa meget paa Tale og har spillet en stor Rolle, og som det glæder mig, at alle Medlemmer — i alt Fald dem, som jeg har hørt udtale sig derom — have udtalt sig imod, da blev den jo ganske vist, som af den højtærede Finansminister fremhævet, søgt forhøjet af Mindretallet i Toldkommissionen, men Folketinget satte jo igen denne Told ned. Vi have altsaa et Præcedens for, at Folketinget ikke ønsker Frugtolden forhøjet. Det har derfor meget forbavset mig, at den højtærede Finansminister er gaaet med til at forhøje denne Told. Det samme kan jo siges om mange andre Ting. Det kan for Eksempel siges om det, jeg en Gang har fremhævet: Husmandens Hakke, Skovl og Spade o. s. v., at det er rigtigt, at Finansministeren er gaaet betydeligt højere, end Folketinget vedtog den Gang, ligesom man kan fremhæve en hel Række Punkter med Hensyn til Tolden paa Raa- og Hjelpestoffer og med Hensyn til Beskyttelsen, hvor den højtærede Finansminister ikke er gaaet nær saa langt ned, som

Folketinget gjorde i 1897. Naar jeg brejder den højtærede Finansminister, at han med Hensyn til Beskyttelse, med Hensyn til Told paa Raa- og Hjelpestoffer og med Hensyn til Told paa en hel Mængde Nødvendighedsartikler ikke er gaaet nær saa langt ned som efter Forslaget af 1897, saa er det, fordi den højtærede Finansminister jo maa vide, at der fra anden Side sikkert vil blive stillet Forslag om yderligere Forhøjelser. Naar dette Forslag skal passere mellem Tingene, vil Lands tinget, det er der jo ingen, der er i Tvivl om, kræve betydelige Forhøjelser paa adskillige Punkter. Derfor er det jo ganske urimeligt, at den højtærede Finansminister vil begynde paa et saadant Punkt som dette, hvor han paa Forhaand ikke har noget som helst at slaa af paa.

Saa sagde den højtærede Finansminister, at naar han paa alle de Ting, jeg nævnte, ikke var gaaet betydeligt videre i Nedsættelser, saa var det, fordi han maatte have Kompensation for Nedsættelserne. Han kunde ikke lade større Beløb være ukompenserede. Men, sagde han: anvis mig Kompensation, saa skal jeg være villig til at stryge det alt sammen. Og saa havde han, som han saa smagfuldt udtrykte sig, trukket Tænderne ud paa min Bidskhed. Det er nu mærkeligt at høre, at den højtærede Finansminister vil hævde, at man ikke kan gaa videre end i 1897 og knap saa vidt, af Hensyn til Kompensationen. Han maa dog vide, at i dette mellemliggende Tidsrum have vi faaet Skattelove, som bringe mange Millioner ind i Statskassen: Vi have faaet Lovene om de direkte Skatter, vi have faaet Loven om Jernbanetaksternes Forhøjelse, og vi have faaet Loven om Portotaksternes Forhøjelse, Love, der tilsammen bringe saadan noget som 10 Mill. Kr. ind i Statskassen. Men saa er det dog noget mærkeligt paa Forhaand at sige, naar vi have faaet alle disse Skattelove, at vi ikke kunne gaa et eneste Skridt videre end i 1897, da vi ingen Kompensation havde faaet. Den højtærede Finansminister har jo netop faaet Kompensation.

Der er et andet lille Punkt, jeg vil fremhæve, fordi jeg tror, at man tør sige, at der her maaske er nogen Kompensation — hvor megen skal jeg ikke kunne udtale mig om. For øvrigt er det underligt, at det Punkt aldrig er blevet rigtigt drøftet, hverken under Toldkommissionens Forhandlinger eller under Toldlovsforhandlingerne her i Tinget. Jeg sigter til den Told, som Staten selv vil tjene ved det forelig-